

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 310)

Jan (1) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....12
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 130)

43. சப்தஸ்தமர்த்தகம் வாபி பும்பாவம் விவிதாத்மகம்

ஸ்தீபாவம் வித்தி தத் ரூபம் லக்ஷ்மீநாராயணம் ஸ்மரந்

பொருள் - ஏதேனும் ஒரு சொல் அல்லது அதன் பொருள் ஆகியவற்றில் ஆண்பால் இருந்தால், அதில் பெண்பாலும் உள்ளதாகவே அறியவேண்டும். இதன் காரணம் லக்ஷ்மீநாராயணன் என்னும் பிரியாத ரூபத்தால் ஆகும்.

44. உத்தமாம் குணஸம்பந்நாம் ரூப யௌவந சாலிநீம்

அலோலுபேந சித்தேந த்ருஷ்ட்வா மாமேவ சிந்தயந்

பொருள் - உபாஸகன் மிகவும் சிறந்த குணங்கள் கொண்டவரும், அழகானவரும் ஆகிய எந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டாலும், என்னை மனதில் நிறுத்தியவானாக, அவளை எந்தவிதமான காமமும் இன்றி நோக்குவானாக.

45. ஸ்தீஷுக்ஷாந்தமநா நித்யமவதந்நிப்ரியம் ஸதா

அதிக்ரமம் பரிஹரந் ஸஞ்ஜாதம் சாப்யதர்கயந்

46. ஷூலயந் பாவநை: ஸ்தீணாம் ஜாயமாநம் வ்யதிக்ரமம்

குப்ஜாம் வ விகலாம் வாபி ஸர்வாவஸ்தாம் கதாம் ஸ்தீரியம்

47. அவிநிந்தம்ச்சரம் ஸ்தீணாம் ப்ரியம் சாஸ்த்ராநுகூலத:

ஏவம் வருத்த: ஸதாசாரோ நரோ விகதகல்மஷ:

48. மத் பக்தோ மத் ப்ரியகரோ மத்யாஜீ மத் பராயண:

ப்ராப்நோதி பரமம் தாம தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்

பொருள் - அவன் எந்த பெண்ணின் மீது கொள்ளும் விருப்பத்தால் தடுமாறுவதில்லை. ஆனால் அவர்களைக் குறித்து கடுமையான சொற்கள் கூறாமல் உள்ளான். அவன் எந்த ஒரு தவறுகளையும் செய்வதில்லை; அப்படியே செய்தாலும், எந்தவிதமான வாக்குவாதமும் இன்றி அவற்றுக்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்கிறான். பெண்களிடம் உள்ள கூன்முதுகு முதலான எந்த ஒரு குறைகளையும் அவன் கூறுவதில்லை. சாஸ்த்ரங்களை எப்போதும் பின்பற்றுபவனாக இருந்தபடி, பெண்களுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் செயல்களையே செய்கிறான். எப்போதும் நன்மைகளையே செய்தபடியும், பாபங்கள் இல்லாதபடியும், எனது பக்தனாக இருந்தபடியும், என்னை மகிழ்விக்கும் செயலைச் செய்தபடியும் உள்ள ஒருவன், என்னையே ஆராதித்து, என்னில் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவனாக இருந்து, இறுதியில் மஹாவிஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான்.

49. இதி தே கதிதா சக்ர தாரிகாயா: பரா ஸ்திதி:

வித்யாநாமபி சாந்யாஸாம் கிம் பூய: ச்ரோதுமிச்சஸி

பொருள் - இந்த்ரனே! இப்படியாக நான் தாரிகாவின் தன்மையை உனக்கு விளக்கினேன். மற்ற வித்யைகள் குறித்து உனக்கு என்ன அறியவேண்டும் அதனை நீ கேட்பாயாக.

இருபத்து ஏழாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 310)

ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தின் ஆழ்பொருளை எவ்வாறு அறியவேண்டும்

மூலம் - இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் முற்பட ஸத்ஸம்ப்ரதாயமுடைய ஸதாசார்யன் பக்கலிலே ஸம்யக் உபஸந்நநாய், “சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று விண்ணப்பம் செய்து, ஸாதரனாய் விசதமாக ச்ரவணம் பண்ணி இவற்றுக்கு உபயுக்தங்களான நல் வார்த்தைகளையும், “ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத: | ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸிலஹாரீ ஸிலம் யதா” என்கிறபடியே ஆய்ந்தெடுத்து, அப்யாஸ பூயஸ்தையாலே தெளிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்ட ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் முதலில் சீரிய வழியில் உயர்ந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கொண்ட ஓர் ஆசார்யனிடம் அவருக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்து, “கீதை (2-7) - சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - உன்னைச் சரணம் புகுந்த சிஷ்யனாகிய என்னை ஏற்றுக் கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்யவேண்டும். பின்னர் அவர் உரைப்பதை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் விரிவாகக் கேட்டு உணரவேண்டும். பின்னர் இவற்றுக்கு உபயோகமாக உள்ளதாக ஆசார்யன் உரைக்கும் அருள்மொழிகளை, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (34-34) - ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத: | ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸிலஹாரீ ஸிலம் யதா - கீழே சிதறும் தானியங்களைக் கொண்டு உயிர் வாழ்பவன் அவற்றைப் பொறுக்கு எடுத்துச் சேமிப்பது போன்று, சான்றோர்களுடைய சிறந்த சொற்கள் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றைத் திரட்டி எடுத்து கவலை இல்லாமல் வாழ்வேண்டும் - என்பதற்கு

ஏற்ப, ஆய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு, மீண்டும் மீண்டும் கேஅல் மற்றும் பார்த்தல் என்னும் வழியில் தெளியவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 6)

6. தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும் ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும், இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணென்று கொள்ளவேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி தனித்தனியே எடுத்துக் கழிக்குமளவில் க்ரந்த விஸ்தரமாமென்று மந்தமதிகளுக்கும் ப்ரதிபத்தி யோக்யமாம்படி தேஹாதிகளை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணி, அவற்றிற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தைச் சில யுக்தி விசேஷங்களாலே ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் (தேஹாதிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக எடுத்து, “இது ஆத்மா அல்ல” என்று தள்ளியபடி இருந்தால், இந்த நூலானது அளவில் மிகவும் பெரிதாகிவிடும் என்று எண்ணினார். ஆகவே குறைந்த அறிவு கொண்டவர்களும் கூட இத்தகைய அசித் தத்வங்களைத் தங்களுடைய நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்விதமாக, சரீரம் முதலானவற்றை ஒன்றாகத் திரட்டி எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்கு உள்ள மேன்மையை ஒரு சில யுக்தி விசேஷங்கள் மூலம் மிகவும் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும்) அதாவது தேஹாதிகளானவை என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி என்று மமதா புத்திக்கும் மமதா வ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மாவுக்கு அந்யமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அப்படியே, “இது தேஹம், இது இந்த்ரியம்” என்று இதம் புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு அஹமர்த்த வ்யதிரித்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆத்மா அஹமர்த்த பூதனாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலும் என்றபடி.

விளக்கம் - (தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும்) - சரீரம் போன்றவைகள், “என்னுடைய சரீரம், என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மனம், என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி” என்று “நான், என்னுடையது” என்பதான சிந்தனைகளுக்கு அடிப்படையாக இருப்பதால், “அஹம் - நான்” என்று சொல்லக்கூடியதான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாக வெளிப்படுவதாலும்; அது போன்றே “இது சரீரம், இது இந்த்ரியம்” என்று உரைக்கும் கூற்றுகளில், “இது” என்பது உரைப்பதன் மூலம் சிந்தனைக்கும் அடிப்படையாக உள்ள காரணத்தால், “நான்” என்பதைக் காட்டிலும் வேறாகப் புலப்படுவதாலும்; அவ்விதம் அல்லாமல் ஆத்மாவை “நான்” என்று உரைப்பதற்கு ஏற்றபடியாகக் கொண்டு புலப்படுவதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்) “இவை” என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாவது, ஜாக்ரத் தசையில் “ஸ்த்தூலோஹம், க்ருசோஹம்” இத்யாதிகளாலே, அஹம் புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்வேந தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், ஸுஷுப்தி தசையில் அப்படி தோற்றாதிருக்கை. ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாவது, “உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிந்திருந்த நான்

உறங்குகிறபோது என்னுடம்புமுட்பட அறிந்திலேன்” என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்த்தையிலும் தேஹாதந்யனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை. அதவா, ஜநம மரண பாக்தவத்தாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், “நான் ஜநமாந்தரத்தில் பண்ணினவதினுடைய பலமிது” என்கிற லோக வ்யவஹாரத்தாலே, ஆத்மா ஜநம மரணாதி ரஹிதனாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்றுகையாலும் என்னவுமாம். அப்படியே, சக்ஷராதி ரூபேண தோற்றியிருக்கிற இந்த்ரியங்கள், அந்தபதிராத்யவஸ்த்தைகளில் தோற்றாமையாலும்; ஸங்கல்பாதி ஹேதுத்வேந தோற்றியிருக்கிற மநஸ்ஸு, ஒரு காலவிசேஷங்களிலே மூடமாய்க் கொண்டு ஒன்றும் தோற்றாமையாலும்; உச்ச்வாஸ நிச்சவாஸாதிகளாலே தோற்றியிருக்கிற ப்ராணன்கள் ஓரோ மோஹ தசைகளிலே நெற்றியைக் கொற்றிப் பார்க்க வேண்டும்படி தோற்றாமையாலும்; விஷய க்ரஹண வேளையில் ப்ரகாசிக்கிற ஜ்ஞாநம் விஷய க்ரஹணாபாவ தசையில் தோற்றாமையாலும்; இப்படியன்றிக்கே, “நான் கண்ணும் செவியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அந்தனும் பதிரனுமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விசதமாயிருக்கும், இப்போதொன்றும் தெரிகிறதில்லை; நானப்போது நிஷ்ப்ராணனாய்க் கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராணனானேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது, இப்போது நசித்தது” என்று இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றாதபோதோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் மீண்டும் இவையென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது.

விளக்கம் - (இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்) – “இவை” என்பதன் மூலம் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களைக் கூறுகிறார். சரீரம் “ஒரு சில நேரம் புலப்பட்டு, ஒரு சில நேரம் புலப்படாமல் இருத்தல்” என்பது என்னவென்றால், விழிப்பு நிலையில் உள்ளபோது “ஸ்தூலோஹம் க்ருசோஹம் – நான் பருத்தவன், நான் மெலிந்தவன்” என்பது போன்றதாக, “நான்” என்று உரைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து சரீரமும் புலப்பட்டபடி உள்ளது; ஆனால் உறங்கும்போது அவ்விதம் புலப்படாமல் உள்ளது. “ஆத்மா எப்போதும் புலப்பட்டபடி உள்ளது” என்றால், “உறங்கும் முன்பாக இவை அனைத்தையும் அறிந்தபடி உள்ள நான்,

உறங்கும்போது சரீரம் உட்பட எதனையும் அறியவில்லை”, என்று ஞாபகப்படுத்தி உரைப்பதால், விழிப்பு மற்றும் உறக்கம் ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா என்று ஒருவன் உள்ளதாகப் புலப்படுதல் ஆகும். அல்லது பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகிய தருணங்களில் சரீரம் ஒரு சில நேரம் புலப்பட்டு, ஒரு சில நேரம் புலப்படாமல் உள்ளது; “நான் முந்தைய பிறவிகளில் செய்தவற்றின் பலன் இது” என்று இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் கூறுவதால், பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவை அற்றவனாகிய ஆத்மா எப்போதும் புலப்பட்டபடியே உள்ளது என்றும் கூறலாம். இதனைப் போன்றே, கண் முதலான இந்திரியங்களானவை குருடன் மற்றும் செவிடன் என்னும் நிலைகளில் வெளிப்படாமல் இருத்தல்; ஸங்கல்பம் போன்றவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ள மனமானது, மயக்கம் போன்ற நிலையில் வெளிப்படாமல் உள்ளது; மூச்சை உள்ளிழுத்தல் மற்றும் விடுதல் என்பதான செயல்களில் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ப்ராணனானது, ஒரு சில மயக்க நிலைகளில், சரீரத்தில் ப்ராணன் உள்ளது என்று நெற்றியைத் தட்டிப் பாந்தது அறியவேண்டும்படியாக உள்ளது; ஒரு பொருளை அறியும்போது வெளிப்படும் ஞானமானது, பொருள்களை அறியாமல் உள்ளபோது வெளிப்படாமல் உள்ளது. இவற்றை வேறுவிதமாகவும் உரைக்கலாம். “நான் முன்பு கண்களும் காதுகளும் நன்கு இயங்கும்படி இருந்தேன், இப்போது குருடனும் செவிடனும் என்றானேன். நான் முன்பு ப்ராணன் அடங்கிக் கிடந்தேன், இப்போது ப்ராணனுடன் உள்ளேன். எனக்கு அப்போது ஞானம் இருந்தது, இப்போது எனது ஞானம் அழிந்தது”, என்பது போன்ற விஷயங்கள் தோன்றும்போதும் தோன்றாதபோதும், ஆத்மா எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி புலப்பட்டபடியே உள்ளது; இவை பலவாக உள்ளபோதிலும் ஆத்மா ஒருவனே என்பதால், மீண்டும் “இவை” என்பதன் மூலம் சரீரம் முதலானவையே கூறப்பட்டதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - தேஹத்துக்குப் பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மகமாகையாலே, இந்திரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுச்ச்ரோத்ராதி வ்யக்தி பேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப் பன்மை மநோ புத்தி சித்தாஹங்காரரூபமான பேதத்தாலே. ப்ராணனுக்குப் பன்மை, ப்ராணாபாநாதி பேதத்தாலே. புத்திக்குப் பன்மை, கட ஜ்ஞாந பட ஜ்ஞாநாதி பேதத்தாலே. இப்படி, தேஹாதிகளோரொன்றே பலவாகையரலும், இங்ஙனன்றிக்கே அஹம் புத்தி

வ்யவஹாரார்ஹானான ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேணும். அதாவது இப்படி தேஹாதி ப்ரகாரத்தையும், ஆத்மாவினுடைய ப்ரகாரத்தையும் நிரூபித்தால் ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில் வேறுபட்டிருப்பா னொருவனென்று அவச்யமங்கீகரிக்க வேணுமென்கை.

விளக்கம் – சரீரத்திற்குப் பன்மை என்பது பல அவயவங்களுடன் சேர்ந்துள்ள தன்மையால் ஆகும். இந்தரியங்களுக்குப் பன்மையாவது கண், காது என்ற பல வேறுபாடுகளால் ஆகும். மனதிற்குப் பன்மையாவது மனம், புத்தி, சித்தம் மற்றும் அஹங்காரம் என்பது போன்ற வேறுபாடுகளால் ஆகும். ப்ராணனுக்குப் பன்மையாவது ப்ராணன், அபாநன் முதலிய பேதங்களால் ஆகும். புத்திக்குப் பன்மையாவது “இது குடம், இது துணி” என்பது போன்ற வேறுபாடுகளை அறிவதால் ஆகும். இப்படியாகச் சரீரம் முதலானவை ஒவ்வொன்றே பலவாகப் புலப்படுவதாலும், இவை போன்றல்லாமல் “நான்” என்று அறியத்தக்கவனாகிய ஆத்மா ஒருவனே என்பதாலும், ஆத்மா இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று அறியவேண்டும். அதாவது, சரீரம் முதலானவற்றின் தன்மைகள் மற்றும் ஆத்மாவின் தன்மைகள் ஆகியவற்றை நிரூபித்தால், ஆத்மாவானது சரீரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை அவசியம் அறியவேண்டும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 275)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி
“வீற்றிருந்து” ப்ரவேசம்

மூலம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர், “இனியென்ன குறையெழுமையுமே” என்னப் பெறுவதே! “பொய்நின்ற ஞானம்” தொடங்கிக் கீழெல்லாம், “மண்ணையிருந்து துழாவி”யில் விடாய்க்கு க்ருஷி பண்ணினபடி; அப்படி விடாய்க்கப் பண்ணின க்ருஷியின் பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகு சொல்லலாவது இனியொன்றில்லை. “சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்றதில்லையே” என்று அருளிச்செய்வர் சீயர்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் இவருக்கு எல்லையற்ற அப்ரீதி ஏற்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இவருக்கு, இந்தத் திருவாய்மொழியில் எல்லையற்ற ப்ரீதி ஏற்பட்டதாக உரைக்கின்றார்; திருவாய்மொழி (4-5-1) - இனியென்ன குறையெழுமையுமே - என்று கூறும் நிலையை அடைந்துள்ளாரே! திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானம் - என்பது தொடங்கி இதுவரை உள்ள அனைத்திலும், திருவாய்மொழி (4-4-1) - மண்ணையிருந்து துழாவி - என்பதில் ஏற்பட்ட அப்ரீதிக்கான பரிகாரம் செய்தார். அத்தகைய பரிகாரம் மூலம் ஏற்பட்ட பலனை இந்தத் திருவாய்மொழியில் உரைக்கிறார். ஆனால் மோகஷம் என்பதையே பலனாக உரைக்கவேண்டும் என்றுள்ளபோது, இதனைப் பலனாக ஏப்

உரைக்கவேண்டும்? அங்கு சென்று செய்யவேண்டிய கைங்கர்யம் போன்றவற்றை இங்கேயே செய்யும்படியாகச் செய்தான் என்பதால், அங்கு செல்வது என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. அதாவது திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசம்பு - என்பதான திருவாய்மொழிக்குப் பின்னர் இந்தத் திருவாய்மொழி அமையவில்லை அல்லவோ என்று ஸ்வாமி நஞ்சீயர் உரைப்பார்.

மூலம் - பெருமானும் இளையபெருமானான இருப்பிலே பிராட்டிக்குப் பிரிவு உண்டாக, மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவனோடே கூடினாற்போலே, போலி கண்டு இவர் ப்ரமித்த இழுவெல்லாம் போம்படி நித்யவியூதியையும் லீலாவியூதியை முடையனாயிருக்கிற தன் படிகளொன்றும் குறையாதபடி கொண்டு வந்து காட்டிக் கொடுத்து, “கண்டிரே நாமிருக்கிறபடி? இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒரு சொல்லுச் சொன்னால்காணும்” என்று இவர் திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாலநம் பண்ணு (குறிப்பு: அடுத்துள்ள இரட்டை மேற்கோள் குறியில் உள்ளவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு படித்தால், முன்புள்ள பண்ணு என்பதை பண்ணி என்று படிக்கவேண்டும்: “உபயவியூதியிலும் என்னோடொப்பாரில்லையென்று ஆதிப்ரீதரா”)கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், ஆழ்வாருடைய தவிப்பு ஏற்பட்டதற்கு இராமணை உதாரணம் காண்பித்தது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியில் தவிப்பு நீங்கியமைக்கும் இராமணையே உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமன் மற்றும் லக்ஷ்மணன் சேர்ந்து இருந்தபோதிலும் சீதைக்குப் பிரிவு ஏற்பட, இராமன் சுகரீவனுடைய வானரசேனையை அழைத்துக் கொண்டு சென்று பகைவர்களுடைய கூட்டத்தை அடியுடன் அழித்து, சீதையுடன் சேர்ந்தான்; அது போன்று ஆழ்வார் கண்டு மயங்கிய அனைத்தும் விலக்கி இவருடைய தவிப்பு நீங்கும்விதமாக, “நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டவன்” என்ற தனது நிலையை ஒருவிதத்திலும் குறையாதபடி கொண்டு வந்து காண்பித்தான். தொடர்ந்து ஆழ்வாரிடம், “நாம் உள்ள நிலைமையைக் கண்டிரோ? இத்தகைய நமது ஐச்வர்யங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து

நிற்பது என்பது நீவிர் உம்முடைய திருவாய் கொண்டு ஒரு சொல் உரைத்தால் மட்டுமே கூடும்”, என்று உரைத்து, இவருடைய திருக்கரங்களில் தாளத்தை அளித்தான். உடனே நம்மாழ்வாரும் அவனுடைய அத்தகைய இருபிற்கு ஏற்றபடி மங்களாசாஸனம் செய்தார். தொடர்ந்து, “இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் ஆகிய இரண்டிலும் மகிழ்ச்சியில் எனக்கு நிகரானவர்கள் இல்லை”, என்று மிகுந்த ப்ரீதி கொண்டவர் ஆகிறார்.

மூலம் - “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி” என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வானமா மலையான தன்னை காட்டிக் கொடுத்தான்; “நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியார்” ரென்றோடினதுக்கு, “தூவியம் புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான்” என்கிற நித்ய ஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; “செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்றது” க்கு, “மையகண்ணள் மலர்மேலுறைவாள் உரைமார்பினன்” என்று தானும் பெரியபிராட்டியாருமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான். “திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமால்” என்றதுக்கு, உபயவியூதி யுக்தனான தன் ஐச்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். பிறர்வாயாலே “என் செய்கேன்” என்றத்தைத் தம் வாயாலே “என்ன குறையெழுமையும்” என்னப் பண்ணினான். “விரும்பிப் பகவரைக் காணில் வியலிடமுண்டான்” என்று ஆநந்தலேசமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு, “வீவிலின்ப மிக வெல்லை நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்” என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுத்தான்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-4-4) - நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி - என்று தான் மயங்கி நின்றபோது வானமாமலையாக உள்ள தன்னைக் காண்பித்தான். திருவாய்மொழி (4-4-7) - நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியார் - என்று மயங்கி ஓடியபோது, திருவாய்மொழி (4-5-4) - தூவியம் புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான் - என்று நித்ய ஸித்த புருஷர்களைக் காண்பித்தான். திருவாய்மொழி (4-4-2) - செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்றது - என்று உரைத்த காரணத்தால், திருவாய்மொழி (4-5-2) - மையகண்ணள் மலர்மேலுறைவாள் உரைமார்பினன் - என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாரும் உள்ள இருப்பைக் காண்பித்தான். திருவாய்மொழி (4-4-8) -

திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமால் - என்று உரைத்ததற்கு, இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்று தனது உடைமைகளைக் காண்பித்தான். மற்றவர்கள் என்னைப் பார்த்து அவர்கள் வாயால், திருவாய்மொழி (4-4-10) - என் செய்கேன் - என்று உரைத்ததை விலக்கி, எனது வாயால், திருவாய்மொழி (4-5-1) - என்ன குறையெழுமையும் - என்று உரைக்கும்படிச் செய்தான். திருவாய்மொழி (4-4-9) - விரும்பிப் பகவரைக் காணில் வியலிடமுண்டான் - என்று உரைத்து சிறிய ஆனந்தம் கண்டு மயங்கியவர்க்கு, திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவிலின்ப மிக வெல்லை நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆனந்தமயனாய் உள்ள தனது இருப்பைக் காண்பித்தான்.

4-5-1 வீற்றிருந்து ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீவில்சீர்

ஆற்றல் மிக்காரும் அம்மாணை வெம்மா பிளந்தான் தன்னைப்

போற்றியென்றே கைகளாரத் தொழுது சொல் மாலைகள்

ஏற்ற நோற்றேற்கு இனியென்ன குறை எழுமையுமே

பொருள் - தன்னைத் தவிர்ந்துள்ள மற்றவை அனைத்தையும் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக இருந்து, வ்யக்த அவ்யக்த கால ரூபமாகவும் சுத்த ஸத்வமாகவும் உள்ள நான்குவிதமான அசேதநங்கள் மற்றும் பத்த முக்த நித்யஸூரிகள் என்பதான மூன்று விதமான சேதநங்கள் என்பதான ஏழுவகைபட்ட லோகங்களிலும், இதனைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்பதான் செங்கோல் நடக்கும்படியாக பொறுமை முதலான கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளவனும், கேசி முதலான அசுரர்களுடைய வாயைப் பிளந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைத் துதித்தபடியே கைகளுடைய வயிறு நிறையும்படியான சொல் மாலைகளை, அவன் தலை மீது தாங்கும்படியாகப் பாடக் கூடிய புண்ணியம் கொண்ட எனக்கு, ஏழு பிறவிகள் வரக்கூடியதாக உள்ளபோதிலும் என்ன குறை ஏற்படும்?

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவி பாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றுதற்காக மனிதர்களுடைய இனத்தில் வந்து அவதரித்து நின்று க்ருஷ்ணனைப் பாடுவதற்கான கவித்வம் பெற்ற எனக்கு, எந்த நாளும் குறை இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வீற்றிருந்து) வீற்றென்று வேறுபாடாய், தன் வேறுபாடு அடங்கலும் தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு சேஷமாகத் தான் சேஷியாகையாலே வந்து வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கை; இங்ஙனன்றாகில், பரஸ்பரம் வ்யாவ்ருத்தி எல்லார்க்குமுண்டிறே. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அவனோடு ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஸாம்யமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், விபுத்வ சேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களாகிற இவை அவ்வாச்ரயமொன்றிலுமே கிடக்குமவையிறே. தன்னையொழிந்தாரடையத் தனக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கக் கடவனாய், தான் ஸர்வகதனாய், ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே வர்த்திக்கக் கடவனாய், இப்படி வ்யாபரிக்கிறதுதான் நியாமநார்த்தமாகவிறே. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களையுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தம் தோற்ற இருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. வீற்றிருந்தென்று இவ்வருகுள்ளாரையடையக் கலங்கப் பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநாதிகளையடையத் தன்னாஸநத்திலே கீழேயமுக்குண்ணும்படி அவற்றை அதிஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (வீற்றிருந்து) - வீற்று என்றால் வேறுபாடு. மேன்மை காரணமாகத் தனக்கு உள்ள வேறுபாடு முழுவதுமாக வெளிப்படும்படியாக நின்று. அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் தனக்கு அடிமையாக, தான் அவற்றின் எஜமானனாக உள்ள வேறுபாடு தோன்றும்படியாக இருத்தல். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்கு உள்ள வேறுபாடு அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் உள்ளது அல்லவோ? அனைத்து ஆத்மாக்களும் ஞானமே வடிவமாக உள்ளதன் காரணமாக அவனுடன் அவற்றுக்கு ஒப்புமை உள்ளது. ஆனாலும் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பது, அனைத்திற்கும்

எஜமானனாக இருப்பது, அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக இருப்பது போன்ற தன்மைகள் அவனை மட்டுமே தங்கள் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளன அல்லவோ? தன்னைத் தவிர்ந்து உள்ள மற்ற அனைவரும் தனக்கு அடிமை செய்யும்படியாக உள்ளவனாகவும், தான் அனைத்து இடங்களிலும் நிறைந்திருப்பவனாகவும், ஆகாசம் எங்கும் பரந்து நிற்பது போன்று அல்லாமல் ஜாதியின் தன்மைகள் அந்தந்த பொருள்களில் நிறைந்துள்ளது போன்று உள்ளவனாகவும் இருப்பவன்; இவ்விதம் உள்ள தன்மை என்பது அனைத்தையும் நியமிப்பதற்காக அல்லவோ? அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள அனைத்தையும் கொண்டவன் என்ற ஆனந்தம் வெளிப்படும்படியாக இருப்பது கூறப்படுகிறது. “வீற்றிருந்து” என்பதன் மூலம், இங்குள்ள அனைவரையும் கலங்கும்படியாக செய்யும் அஞ்ஞானம் போன்றவற்றைத் தனது ஆசனத்தின் கீழ் அழுத்தியபடி வைத்து, அவற்றை அதிஷ்டித்துக் கொண்டுள்ள நிலை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல) சுற்றுப்பயணம் வந்து ஜகந்நிர்வாஹம் பண்ணுகையன்றிக்கே, இருந்த இருப்பிலே லோகமடையச் செங்கோல் செல்லும்படியாக வாயிற்று இருப்பது. ஏழுலகமென்று விபூதித்வயத்தையும் சொல்லிற்றாகில், “வீவில் சீர்” என்கிற இடம் கல்யாணகுண விஷயமாகக் கடவது. அன்றிக்கே, ஏழுலகமென்று லீலாவிபூதி மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், வீவில்சீரென்கிறவிடம் நித்யவிபூதி விஷயமாகக் கடவது. உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றானபோது, த்ரிவித சேதநரையும் சதுர்வித ப்ரக்ருதியையும் சொல்லிற்றாகிறது. சதுர்வித ப்ரக்ருதியாகிறது கார்யகாரண ரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு; இங்கும், அப்படியுண்டான த்வைவித்யம். லீலாவிபூதி மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றான பக்ஷத்தில், பாதாளாதிகளையும் பூமியோடே கூட்டி ஒன்றாக்கி, பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தை ஆறாக்கி, ஆக ஏழையும் சொல்லிற்றாகிறது.

விளக்கம் - (ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல) - பல இடங்களுக்கும் சென்று ஜகத்தை நிர்வாகம் செய்தல் என்பது அல்லாமல், தான் அமர்ந்துள்ள இடத்திலேயே இருந்தபடி, தனது செங்கோலானது எங்கும் சென்று வரும்படியாக உள்ள இருப்பு. “ஏழுலகு” என்பதன் மூலம் நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டும்

கூறப்பட்டது என்றால், “வீவில் சீர்” என்பது அழியாத கல்யாணகுணங்களைக் குறிப்பதாகிறது. அல்லது “ஏழுலகு” என்பது லீலாவிபூதியை மட்டுமே கூறுகிறது என்றால், “வீவில் சீர்” என்பது நித்யவிபூதியை மட்டுமே குறிப்பதாகிறது. இரண்டு விபூதியையும் கூறும்போது, மூன்றுவித சேதநங்கள் மற்றும் நான்குவித ப்ரக்ருதி ககூறப்பட்டதாகிறது. நான்குவிதமான ப்ரக்ருதி என்றால் கார்ய காரணங்கள் என்ற வஸ்துக்கள் அங்கும் இங்கும் என்று நான்கு விதங்கள். லீலாவிபூதி மட்டுமே கூறப்பட்டது என்றால் பாதளம் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றை ஒன்றாகக் கொண்டு, பரமபதத்தைச் சேர்த்து ஆறு என்று கொண்டு, ஆக ஏழையும் கூறியதாகிறது,

வ்யாக்யானம் - (வீவில்சீர்) நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல், நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி உபயவிபூதி யுக்தனான செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில், (ஆற்றல் மிக்காரும்) அநுத்தனாயாயிற்று ஆள்வது; “ராமோ ராஜ்யமுபாஸீத்வா” என்கிறபடியே; ராஜ்யத்தை ஸவிநயமாக நடத்துகையாலே ராஜ்யத்தை உபாஸித்தரென்றதிறே. வழியல்லா வழியே வந்த ஐச்வர்யமுடையவன் பிறர்க்குத் திரியவொண்ணாதபடி நடக்குமிறே; உடையவனுடைய ஐச்வர்யமாகையாலே ப்ராப்தமாயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, ஆற்றலென்றது வலியாய், “இத்தையடைய நிர்வஹிக்கைக்கு அடியான தாரண ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாயிருக்கும்” என்று சொல்லுவாருமுண்டு. (அம்மாணை) நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனை.

விளக்கம் - (வீவில்சீர்) - நித்யமான குணங்களை உரைத்தல், நித்யமான விபூதியை உரைத்தல். இவ்விதம் இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்ற செருக்கு காரணமாக தன்னிடம் ஒரு சிலர் அண்ட இயலாதபடி இருப்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆற்றல் மிக்கு ஆளும்) - அனைவரும் எளிதில் காணலாம்படி அல்லவோ ஆள்கிறான்? பாலகாண்டம் (1-97) – ராமோ ராஜ்யம் உபாஸீத்வா - இராமன் தனது ராஜ்யத்தை உபாஸித்தான் - என்னும்படி மரியாதையுடன் இருப்பவன். தகாத வழியில் வந்த செல்வத்தைக் கொண்ட ஒருவன் மற்றவர்களால் அண்ட இயலாதபடி இருப்பான்; ஆனால் இவனுக்கே உரிய செல்வங்களைக் கொண்டவன் என்பதால் அனைவருக்கும் அடையும்படியாக உள்ளது. அல்லது

ஆற்றல் என்று வலிமையைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இந்த ஜகத் முழுவதையும் நியமிக்கலாம்படியான ஆற்றல் கொண்டவனாக உள்ளான் என்றும் உரைப்பர். (அம்மாளை) - அனைத்தையும் நியமிப்பதால் வெளிப்படும் ஐச்வர்யம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை.

வ்யாக்யானம் - (வெம்மா பிளந்தான் தன்னை) “ஆற்றல் மிக்காரும்படி சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. “ஆற்றல் மிக்காரும்மான் ஆரென்றால், இன்னானென்கிறது” என்று அம்மங்கியம்மான் நிர்வஹிக்கும்படி. இவற்றையடைய உடையவனானால், இருந்தவிடத்தேயிருந்து “தஹ பச” என்று நிர்வஹிக்கையன்றிக்கே, இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, இவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களை அடையப் பொறுத்து, களை பிடுங்கி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஸ்யமந்தகமணி ப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம்; “தாஸ்யமைஸ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாநீநாஞ்ச கரோம்யஹம்” என்றும், “அர்த்த போக்தா ச போகாநாம் வாக்குருக்தாநி ச க்ஷமே” என்றும் அருளிச்செய்தான். (வெம்மா பிளந்தான்) கேசி பட்டுப்போகச் செய்தேயும், தம் வயிறெரித்தலாலே “வெம்மா” என்கிறார் இவர். “வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் லோஸூர: க்ருஷ்ண பாஹூநா | நிபபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேநயதாத்ரும:” கேசி வாயை அங்காந்து கொண்டு வந்தபோது, சிறு ப்ரஜைகள் த்வாரம் கண்டவிடங்களிலே கையை நீட்டுமாபோலே, இவன் மௌக்த்யத்தாலே அதின் வாயிலே கையை நீட்டினான்; ஆபூர்வ தர்சனத்தாலே, கை பூரித்துக் கொடுத்தது, கையைப் புரிந்து வாங்கினான், அவன் இரு பிளவாய் விழுந்தான். (போற்றி) ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே பரிவுகள் இருப்பது. கேசி பட்டுப்போகச் செய்தேயும், ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து படுகிறாராயிற்று இவர். (என்றே) ஒருகால் “பல்லாண்டு” என்றால், பின்னையும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்னுமத்தனை. “நம இத்யேவ வாதிந:” என்னுமாபோலே. (கைகளாரத் தொழுது) “வைகுந்தமென்று கை காட்டும்” என்று வெறுமாகாசத்தைப் பற்றித் தொழுத கைகளின் விடாய் தீர்த்து வயிறு நிறையும்படி தொழுது. (சொல் மாலைகள்) வாடாத மாலைகள். அநஸூயை கொடுத்த மாலைபோலே செவ்வியழியாத மாலைகள். (ஏற்ற) திருக்குழலிலே ஏற்றும்படியாக. “க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (வெம்மா பிளந்தான் தன்னை) “ஆற்றல் மிகுந்து ஆளும் விதம் கூறப்படுகிறது” என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் உரைப்பார். “ஆற்றல் மிகுந்து ஆள்பவன் யார் என்றால், இன்னார் என்கிறார்”, என்று அம்மங்கியம்மாள் கூறுவார். இவற்றைச் சொந்தமாக உடையவன் என்றபோதிலும், இவர்களுடன் ஒரே இனமாக வந்து அவதரித்து, இவர்கள் செய்யும் துன்பங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்து, இவர்களுடைய விரோதிகளை விலக்கிக் காப்பாற்றும் நிலை கூறப்பட்டது. ஸ்யமந்தகமணி நிகழ்வில் இவர்கள் உண்டாக்கும் துன்பத்தை அறியலாம். மஹாபாரதத்தில், தாஸ்யமைஸ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாநீநாஞ்ச கரோம்யஹம் - நான் எனது உறவினர்களுக்கு ரக்ஷகனாக உள்ளவன் என்பதைப் பெயரளவில் மட்டுமே கொண்டவனாக இருந்தபடி, இவர்களுக்கு அனைத்து வேலைகளையும் செய்கிறேன் - என்றும், அர்த்த போக்தா ச போகாநாம் வாத்துருக்தாநி ச க்ஷமே - சிறந்தவற்றை அனுபவிக்கும்போது அவற்றில் பாதியை இவர்களுக்கும் அளித்து வாழ்ந்தேன், இவர்கள் உரைக்கின்ற கொடிய சொற்களையும் நான் பொறுத்தேன் - என்றும் அருளிச்செய்தான். (வெம்மா பிளந்தான்) - கேசி அழிந்தாலும் இவனுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்துக்களை எண்ணி தனது வயிறு எரிந்த ஆழ்வார் “வெம்மா” என்கிறார். ஸ்ரீவிபு (5-16-7) - வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோஸூர: க்ருஷ்ண பாஹூநா | நிபபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேநயதாத்ரும: - நன்றாகப் பிளந்த வாயைக் கொண்டவனும், மிகவும் பயங்கரமானவனும் ஆகிய கேசி என்ற அஸூரன், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கரங்களால் இரண்டு பிளவாகப் பிளக்கப்பட்டபோது இடியால் தாக்கப்பட்ட மரம் போன்று வீழ்ந்தான் - என்றது. கேசி வாயைத் திறந்தபடி வந்தான்; சிறிய குழந்தைகள் துவாரம் உள்ள இடத்தில் தங்கள் கைகளை நீட்டுவது போன்று, க்ருஷ்ணனும் தனது அறியாமையால் அவன் வாய்க்குள் தனது திருக்கரத்தை நீட்டினான்; முன்பு காணாத ஒன்றைக் கண்டதால் கையானது பூரித்துக் கொடுத்தது; அப்போது தனது திருக்கரத்தை வெளியே இழுத்தான்; கேசியும் இரண்டு பிளவுகளாகக் கீழே விழுந்தான். (போற்றி) - தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி அல்லவோ பரிவும் உள்ளது? கேசி அழிந்த போதிலும், க்ருஷ்ணனுடன் சம காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் போன்று வயிறு எரிந்து இவர் துன்பம் அடைகிறார். (என்றே) - ஒருமுறை “பல்லாண்டு” என்று உரைத்தால், மீண்டும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்பார்கள். அதாவது “நம இத்யேவ வாதிந: - நம என்று எப்போதும்

வாயால் உரைத்தபடி” என்பது போன்று ஆகும். (கைகள் ஆரத் தொழுது) – திருவாய்மொழி (4-4-1) - வைகுந்தமென்று கை காட்டும் - என்று வெறும் ஆகாசத்தைக் காண்பித்துத் தொழுதபடி நின்று கைகளுடைய தவிப்பு தீரும்படியாக வயிறு நிறைந்து தொழும்படி. (சொல் மாலைகள்) - எப்போதும் வாடாத மாலைகள். அநஸூயை அளித்த மாலை போன்று எப்போதும் அழகு குலையாத மாலைகள். (ஏற்ற) - திருக்கேசத்தில் சேரும்விதமாக. க்ருஹ்ணாதி சிரஸா ஸ்வயம் - ஆராதனத்தைத் தனது திருமுடியால் ஏற்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (நோற்றேற்கு) இவர் இப்போது நோற்றாராகச் சொல்லுகிறது “மண்ணையிருந்து துழாவி”யில் விடாயையாதல், பகவத் க்ருபையையாதல்; பூர்வக்ஷண வர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது. (இனியென்ன குறை) அவ்வருகு போனாலும் கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகில் ஸ்வரூபம்; அத்தை இங்கே பெற்ற எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்? என்னில், (எழுமையுமே) முடியா நிற்குமவற்றை எவ்வேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. “தச பூர்வாந்த சாபராநாத்மாநஞ்ச”, “ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச”. இங்கேயிருந்தே அங்குத்தையநுபவத்தை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு “அங்கே போகப் பெற்றிலேன்” என்கிற குறையுண்டோ? அங்கே போனாலும் “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” யிறே.

விளக்கம் - (நோற்றேற்கு) - இவர் இப்போது நோற்றாராக உரைக்கிறார்; இது எப்படி என்றால், திருவாய்மொழி (4-4) - மண்ணையிருந்து துழாவி - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட தவிப்பை, பகவத் க்ருபையை, இப்போது நிகழ்ந்தாக உரைத்தல் என்பது ஒன்றுக்கு ஒன்று காரணமாகக் கொள்வதன் விளவே ஆகும். (இனி என்ன குறை) - பரமபதம் சென்றாலும், கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே ஸ்வரூபம்; ஆனால் அது இங்கேயே கிட்டிய எனக்கு ஒரு குறை உள்ளதோ? ஆனால் இது எத்தனை நாள்நீடிக்கும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (எழுமையுமே) - அனைத்து காலத்திலும் நிற்பதை ஏழு ஏழாக உரைப்பார். தச பூர்வாந்த சாபராநாத்மாநஞ்ச - கீழே உள்ள பத்துப் பிறவிகளையும் தூய்மைப்படுத்துகிறது - என்றும், ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச - இருபத்தோரு

தலைமுறைகளைக் கரையேற்றுகிறது - என்றும் உள்ளது காண்க. அங்கே ஏற்படவல்ல அனுபவத்தை இங்கேயே பெற்ற எனக்கு, “நான் அங்கு செல்லவில்லையே”, என்ற குறை ஏற்படக்கூடுமோ? அங்கே சென்றாலும், சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே - என்பதாகவே நிலை உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 21)

ஆனால் ஸ்தோத்ரம் என்பது இல்லாத ஒன்றை உரைப்பதாகவே இருக்கும் அல்லவோ? இங்கு அவ்விதம் அல்ல. ரகுவம்சம் (10-33) - பூதார்த்த வ்யாஹ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந: - பரமபதத்தில் உள்ளவன் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் உண்மையே ஆகும் அல்லாமல் பொதுவான இலக்கணத்தில் உள்ளதல்ல - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுக்கு உள்ள குணங்கள் போன்றே இவள் விஷயத்திலும், உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுத்த இயலாதபடியாகவே உள்ளது. ஆனால் இந்த நிலை ஏனென்றால், (லோக ஏக ஈச்வரி) - இந்த அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஒரே தலைவியாக உள்ளதால் ஆகும். ஆனால் இவளுக்கு இத்தகைய எஜமானத்தன்மை எப்படி வந்தது என்றால், (லோக நாத தயிதே) - இந்த அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாயகனாக உள்ள நாராயணனுடைய பட்டத்து திவ்யமஹிஷியாக உள்ளதால் ஆகும்.

பெரியபிராட்டியார் ஸ்வாமி ஆளவதாரிடம், "இத்தகைய மேன்மை கொண்ட நம்மை உம்மால் அளவுபடுத்திக் கூற முடியுமா?", என்றாள். இதற்கு ஆளவந்தார், "நீ கூறுவது உண்மையே ஆகும். உன்னுடைய மேன்மையை நாங்கள் உணர்ந்ததால் அல்லவோ உன்னைத் துதிக்க இயலாமல் நிற்கிறோம். ஆனால் உன்னுடைய எளிமையை நோக்கும்போது குறைந்த அறிவு கொண்ட எங்களாலும் துதிப்பதற்கு ஏற்றபடி நிலை உள்ளது அல்லவோ?", என்கிறார். (தாந்தே) -

கருணை காரணமாகத் தழைத்து வளர்ந்துள்ள கற்பகக்கொடியே! (தயாம் தே விதந்)
- தயை என்றால், ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷா பர துக்கா ஸஹிஷ்ணுதா - தனது
நிலையை ஆராயாமல் மற்றவர்கள் துன்பம் கண்டு பொறுக்க இயலாமை -
என்பது அல்லவோ தயையின் இலக்கணம் ஆகிறது? அவ்விதம் உள்ள
உன்னுடைய தயை குணத்தை நான் அறிந்து கொண்டேன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்